

Beatrice Keunen. *Koosje en het donker* heet het bevlogen, charmante kinderboek waarmee Beatrice Keunen medio 2008 in eigen beheer debuteerde. De kwaliteit van het boek bleef niet onopgemerkt: uitgever SWP neemt het boek vanaf deze maand onder haar hoede.

Als kind schreef ik al gedichtjes en verhaaltjes. Jarenlang zwierf er een droom door mijn hoofd ooit nog eens een kinderboek te schrijven. Maar ik vond lang dat ik nog onvoldoende levenservaring had om dat te kunnen. Terwijl de decennia verstreken - ik ben nu 47 - werd het verlangen naar schrijven voor het kinderpúblik steeds groter. Maar de onzekerheid over de kwaliteit werd ook intenser.

Op een van de laatste dagen voordat mijn moeder overleed, in 1999, zei ik plotsklaps tegen haar: "En als ik ooit een kinderboek schrijf, draag ik het op aan jou." En dat is gebeurd. Nu er van gekomen, bijna tien jaar later. Ik durfde het eindelijk aan.

'Koosje en het donker' gaat over kinderangsten. Daar ben ik geen deskundige in. De opleiding die ik volgde was daar niet specifiek op gericht. Ik voel me een leek, al heb ik er wel veel over gelezen en congressen bijgewoond.

In mijn werk als docent voor jeugdigen met autisme zag ik dat veel stress voortvloeit uit angstgevoelens. Daar heb ik met een

collega onderzoek naar gedaan. We kwamen terecht bij Susan Bögels, hoogleraar orthopedagogiek. Zij gaf aan dat je bij angststoornissen moet zien bevriend te raken met je angst. En zo kwam Koosje tevoorschijn.

Het moment dat het boekidee ontstond kan ik me nog goed herinneren: op een avond vertelde ik aan mijn oudste dochter van twaalf aan de rand van haar bed dat ze haar angst voor het donker niet voor zichzelf moest houden maar dat ze hem ergens buiten zichzelf in een etui of een tasje moest stoppen. We lachten en heel letterlijk frustelde ik door haar haren en oren, en zij hielp mee om die angst vandaaruit in een doorzichtig tasje te doen. We knepen die tas ook samen dicht. Op dat moment dacht ik: dit sluit zo aan bij wat ik studeer. Dit mag, nee dit moet ik naar buiten brengen ook om andere kinderen te helpen.

Angst is een gezonde raadgever totdat-ie een mens lastigvalt. Zelf ben ik er gevoelig voor. Als kind was ik altijd bang in het donker, had ik heimwee en andere angsten, en daar wist ik niet goed mee om te gaan. Angst hoeft je functioneren niet te belemmeren en kan toch heel aanwezig zijn. Dat gun ik geen kind..

Als een kinderangst uitmondt in een naar gevoel dat je steeds lastigvalt en niet kunt plaatsen, dan moet dat tijdig door deskundigen worden aangepakt. Juist voordat je in je (pre)puberteit komt met al die hormonale schommelingen. Het is fijn als die angst zich niet verder uitbreidt, en je er zelf mee weet om te gaan.

Dit boekje zou daarbij kunnen helpen. Vooral als het wordt voorgelezen door mensen die het kind lief vindt - de ouders, verzorgers, de oppas. Dan durf je als kind misschien te praten over je eigen angsten en kun je ze samen buiten jezelf plaatsen door ze in een tas te stoppen en er de volgende dag nog eens samen in te kijken. Dan ben je die angst letterlijk aan het bewerken. En dat zou kunnen helpen.

De personages Koosje en juf Helmi vloeiden zó uit mijn gedachten op papier. Koosje is de verpersoonlijking van mijzelf vroeger en al die kinderen die zich herkennen in haar. Natuurlijk doet ze me denken aan mijn eigen kinderen en vriendjes en vriendinnetjes met wie zij spelen als ook de leerlingen in mijn klassen. Het mooie is dat ze overwint, in die zin had ik haar ook Victorine kunnen noemen. Ze leert haar angst te aanschouwen; er mee om te gaan. Sterker nog: bij Koosje verdwijnt-ie.

Bij de naam van de juf koos ik voor een collega van mij, die Helmi heet, en voor wie ik erg veel bewondering heb: omdat ze in mijn ogen een hele goede juf is, en omdat ze vorig jaar haar dochttertje Fleur verloor. Dat hele grote verdriet heeft zo waardig en krachtig oppakt. Ze is een voorbeeld. Het grappige is dat ik haar zo naast Koosje op de schommel zie zitten.

Bij het schrijven had ik behoorlijk veel aan mijn journalistieke dagbladervaring waarin je kort en bondig moet schrijven en goed per zin moet nadenken of hij klopt binnen het geheel. Ik heb ook geen speciale cursussen gedaan, alleen mijn journalis-

tieke en persoonlijke schrijfervaring ingezet. Het is als piano-spelen, maar dan met taal.

Ik heb eerst de tekst geschreven en toen via Google er een illustratrice bij gezocht. Dat werd Wietke Koolhof. Ik zag van haar een tafeltje met theeservies en wilde daar zo bij aanschuiven. De warmte die ze uitstraalt in haar afbeeldingen, zie je ook bij haar thuis en voel je in de gesprekken met haar.

Ik wilde aanvankelijk geen uitgever omdat ik geen zin had in al die afwijzingen. Eentje had ik al binnen. Ik dacht: Laat maar zitten, die uitgevers. Dat negatieve gedoe. Ik ga er nu voor en niets kan en mag me meer weerhouden.

Wietke en ik hebben tekstuele zaken besproken, maar ik was redelijk lastig en wilde weinig aanpassen. Ik betaalde de boekuitgave zelf en dan wilde ik het ook graag houden zoals het was. Zo kwam de droom uit.

Free Musketeers was een goede tip van de illustratrice. De samenwerking met hen was erg goed. Vriendelijk en servicegericht en ook aanmoedigend.

Een moeder vertelde me op het schoolplein dat ze na het lezen van Koojsje op verzoek van de dochter de volgende middag een tas was gaan kopen in het dorp. Ze hadden er samen angsten in

gestopt die zij niet eens kende, wist van haar dochter. Ik was ontroerd. In drie maanden tijd hebben we er 400 verkocht. De afbeeldingen worden ook bewonderd.

Nadat Koojsje was verschenen ben ik haar gaan opsturen naar uitgeverijen en toen, toen belde op een dag Trude van SWP en zei me dat ze het boekje wel wilde uitgeven. Terwijl ze nog tegen me praatte, hield ik de hoorn bij mijn oor maar zwijmelde weg uit grote dankbaarheid. Ik hoorde wat ze zei maar verstond het niet. Nu kon ik nog meer kinderen bereiken die last hebben van hun angst en er inhoudelijk een bijdrage aan gaan leveren om deze te verminderen. Daarmee kunnen ze zich veiliger voelen; een basisvoorwaarde om later goed in het leven te staan.

BEATRICE KEUNEN

VANAF VOLGENDE KEER: NIEUWE RUBRIEK KIDLIT

Op veler verzoek hebben we vanaf het volgende nummer (april 2009) een nieuwe rubriek, over jeugd- en kinderboeken schrijven. De rubriek wordt geschreven door de bekroonde kinderboekenauteur Mireille Geus, tegenwoordig ook schrijfdocent en -coach. De rubriek zal, net als Tekstuur Poëzie en Proza, opengesteld worden voor abonnees en kopers van *Schrijven Magazine*. Stuur je stuk van maximaal 1000 woorden in naar tekstuur@schrijvenonline.org o.v.v. 'Kidlit' en geef Mireille Geus de kans je werk te beoordelen.